ὁ Μαρσέλ. Ἢ μήπως εἶσαι ἄρρωστος ; Ἄσσος σπαθί !...

— Τοὐλάχιστον ἄφησέ μας ἥσυχους νὰ παίξουμε ! ἐπρόσθεσε ὁ Λανήλ. Δυὸ κοῦπες !

Τότε κι' ὁ Ζάκ :

— Μὰ αὐτὸ τὸ μολοῦδι δὲν γράφει !...

Ὁ φόβος μὲ εἶχε καταλάβει,

Δὲν εἶνε δυνατόν, ἐφωνύρισα.

Καὶ ἀμέσως σηκώθηκα ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ διευθύνθηκα πρὸς τὸ παράθυρο. Τὸ ἄνοιξα καὶ ἐκύτταξα ἔξω. Ἄκουσα τότε τὸν ἥλιο νὰ σφυρίζη, ἄκουσα τὴν βροχὴ νὰ πέφτη, μὰ δὲν ἔβλεπα τίποτε !

— Κλεῖσ' τὸ παράθυρο, βρέ ἀδελφέ. Τρελλάθηκες ; μοῦ ἐφώναξε ὁ Μαρσέλ.

Τὸ ἔκλεισα καὶ ὕστερα τὸν ἐπλησίασα :

— Μαρσέλ... Μαρσέλ... τοῦ εἶπα παρακλητικά. Γιατί κάθεστε χωρὶς φῶς ; Ἔσβυσε ἡ λάμπα ;

Ἀμέσως καὶ οἱ τρεῖς ἔσκασαν στὰ γέλια.

— Φαίνεται στ' ἀλήθεια πὼς τρελλάθηκες ! εἶπε ὁ Ζάκ τέλος.

— Ἢ ἐστραβόθηκες ! εἶπε ὁ Μαρσέλ.

— Πιάσε λοιπὸν τὸ γυαλὶ τῆς λάμπας νὰ δῆς...

Τὸ ἔπιασα. Τὸ γυαλὶ ἔκαιγε ἀκόμη.

Τότε ἐφώναξα μὲ ἀπεριγράπτη ἀπέλπισία...

— Βοήθεια ! Ἔχασα τὸ φῶς μου !...

Μὰ οἱ φίλοι μου ἔσκασαν πάλι στὰ γέλια.

— Ἐλεημοσύνη στὸν τυφλό ! εἶπε κάποιος περαχτικά. Τρία καρρά...

— Ἀκοῦστε, παιδιά... Λυπηθῆτε με. Σᾶς ὁρκίζομαι... Τραύλισα ἐγώ. Εἶνε τρομερό... Δὲν βλέπω καθόλου.

— Μεθυσμένος θὰ εἶσαι...

— Μαρσέλ... Ζάκ... Βοήθεια !... Τὰ μάτια μου ! Τὰ ματάκια μου !...

Ἔκλαιγα σὰν μικρὸ παιδί.

Τότε κάποιος ἀπ' ὅλους εἶπε. Δῆθεν δυνατὸ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσω κ' ἐγώ :

— Βρέ παιδιά, μήπως στ' ἀλήθεια στραβώθηκε ;

— Λουκᾶ, ἀδελφέ μου, τί ἔπαθες ; μὲ ρώτησε ὁ Σεντρά, ἐνῶ συγχρόνως μ' ἀγκάλιαζε.

— Στάσου ν' ἀνάψω ἕνα σπίρτο...

Ὁ Μαρσὲλ ἔκαμε πῶς ἀνάβει ἕνα σπίρτο.

Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄθλιος ἔτριψε τὴν ἀνάποδη μεριὰ τοῦ σπίρτου στὸ κουτί. Ἄκουσα τὸν κρότο τῆς προσπαθείας, ἀλλὰ φλόγα δὲν εἶδα.

Τότε μ' ἔπιασε μιὰ τέτοια φρίκη, μιὰ τρέλλα ἀληθινή, ὥστε ἐξέφυγα ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ ὥρμησα ἔξω, μέσα στὴ θυελλα...

Οἱ φίλοι μου μὲ βρῆκανε ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ξεζωσμένο, μουλωμένο καὶ λατλωμένο σ' ἕνα τηλεγραφικὸ στύλο νὰ κοττάζω, ἐνῶ γελοῦσα νευρικὰ τὴν ἀναμμένη λαμπτσο τοῦ στύλου. Ἐκύτταζα τὸ φῶς καὶ γελοῦσα... γελοῦσα...

Εἶχα τρελλαθῆ !...

* * *

Δυὸ μῆνες, κύριοι, ἔμεινα τρελλὸς σὲ μιὰ κλινική, χωρὶς νὰ ἔχω καμμιὰ συναίσθησι τοῦ τί γινότανε γύρω μου.. Ἀπὸ τότε ποτὲ δὲν ἀρνοῦμαι δσάκις μὲ καλοῖν γιὰ τέταρτο στὸ μπρίτζ...

ΣΕΡΓΙΟΣ ΒΕΜΠΕΡ

ΝΕΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΛΛΟΙ

Πολὺ περίεργα ἀποτελέσματα εἶχαν μερικὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν τελευταία στὴν Ἰταλία ἐπὶ τῶν τρελλῶν, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι ἐπηρεάζονται πολὺ ἀπὸ τὰ χρώματα.

Ἕνας παράφρων μελαγχολικός, ὁ ὁποῖος δὲν ἤθελε νὰ φάγη, ἐτοποθετήθηκε σὲ μιὰ κάμαρα κοκκινοβαμμένη, ὅπου ἔμπαινε ἄφθονο φῶς, καὶ σὲ τρεῖς ὧρες μονάχα ἔγινε φαιδρότατος καὶ ζητοῦσε τροφή. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ἀκριβῶς ἐθεραπεύθη κ' ἕνας ἄλλος τρελλός. Ἐπίσης δυὸ μανιακοὶ γιατρεύτηκαν ἀφοῦ ἔμειναν ἀρκετὲς ὧρες ὁ ἕνας σὲ κάμαρα γαλαζοβαμμένη κι' ὁ ἄλλος σὲ σταχτόχρωμη.

Οἱ γιατροὶ οἱ ὁποῖοι παρευρέθησαν σ' αὐτὰ τὰ πειράματα, ἀποδίδουν τ' ἀποτελέσματά τους στὴν ἐπίδρασι τῶν χρωμάτων ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Ἄλλο 'νε τὸ κάτσε-κάτσε κι' ἄλλο τὸ μανικοτράβα.

— Ἄλλος ἀνάφτει τὶ φωτιὰ κι' ἄλλος τὴν ἀνεμίζει.

— Ἄλλος ἔφαγε τὰ σῦκα κι' ἄλλος τὰ πληρώνει.

— Ἄλλος ἔψηνε τ' αὐγό, ἄλλος τὸ παράστεκε κι' ὅλλος ἤρθε τὄφαγε.

— Ἄλλος Πάσχα κι' ἄλλος χάσκα.

— Ἀλλοῦ χτυπάει τὸ νερὸ κι' ἀλλοῦ βρονιάει ὁ μύλος.

— Ἀμπέλι φυτεμένο, σπίτι χτισμένο καὶ χήρα γυναῖκα.

— Ἀναγελοῦμε δεκοχτὼ καὶ μᾶς γελοῦνε χίλιοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ ἀγαπημένος περίπατος τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου. Μὲ τὸ ἁμάξι στὰ «Περιβόλια». Τὸ χάλι τοῦ δρόμου. Ὁ πρίγκηψ καὶ οἱ ὑπασπισταί του... ὁδοστρωτῆρες !... Ὅπου ἐπεμβαίνει ἕνας χωριάτης. Τὸ μυστικὸ ποὺ τὸμαθε ὅλος ὁ κόσμος. Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος... ναυαγισμένος στὴν ξηρὰ !... Τὸ παράπονο τοῦ κὺρ Γεώργη Σακελλαροπούλου. Τί σκεπτόταν ὁ κ. Πρόεδρος. Ἡ δέησις τοῦ ἱερέως τοῦ «Ἀβέρωφ»... ὑπὲρ ἐξόδου τῆς ἁρμάδας, κλπ.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς περιπάτους τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, ὅταν ἦταν ἁρμοστὴς στὴν Κρήτη, ἦταν πρὸς τὴν θέσιν «Περιβόλια» καὶ τὰ πέριξ.

Ὁ δρόμος ποὺ ἔφερνε στὰ Περιβόλια ἀπὸ τὰ Χανιά, εἶχε κατὰ στραφῆ τὸν τελευταῖο καιρό, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Πελεκανίνα ἀπὸ τὶς βροχὲς καὶ σ' ἕνα σημεῖο μάλιστα ἦταν ἐντελῶς ἀδιάβατος γιὰ τὰ ἁμάξια.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ὁ πρίγκηψ φθάνοντας ἐκεῖ δὲν μπόρεσε νὰ περάσῃ καὶ ἔτσι ἔχασε ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπημένους του περιπάτους.

Ἦταν φυσικὸν κατόπιν αὐτοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιδιόρθωσι τοῦ δρόμου ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους, ἀλλ' ἀπέφυγε νὰ κάμῃ. Καὶ μιὰ Κυριακὴ ἀνέβηκε ἐπάνω σ' ἕνα κάρρο μαζὶ μὲ δυὸ ὑπασπιστές του, πῆρε σκαπάνες καὶ φτυάρια, πῆγαν στὸ χαλασμένο μέρος τοῦ δρόμου κι' ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται «πυρετωδῶς» γιὰ νὰ τὸν φτειάσουν. Τὴν ὥρα αὐτὴ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ ἕνας χωρικός. Μόλις εἶδε τὸν πρίγκηπα νὰ δουλεύῃ ἀνάσκουμπωμένος, σὰν τὸν ἔσκατο ἐργάτη, πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Θὰ κουφασθῆ ἡ Ὑψηλότης σας. Ὁ δρόμος δὲν φτειάνεται ἔτσι εὔκολα.

— Ἂν θέλῃς, τοῦ ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ, βοήθησέ μας καὶ μὴ στενοχωριέσαι γιὰ μένα.

Ὁ χωρικὸς βοήθησε καὶ σὲ δυὸ ὧρες ὁ δρόμος ἦταν ἕτοιμος.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε τότε ὁ πρίγκηψ στὸ χωρικό. Καὶ τώρα τί θέλεις νὰ σοῦ δῶσω γιὰ τὸν κόπο σου ;

— Νὰ μοῦ δώσῃς !... ἀπάντησε ὁ χωρικός. Ἐσὺ νὰ μοῦ δώσῃς ἢ ἐμεῖς οἱ χωριάτες ποὺ μᾶς ἐφτιάσες τὸν δρόμο μας !

Ὁ πρίγκηψ γέλασε καὶ τοὺς εἶπε :

— Καλά, σύμφωνοι. Ἕνα πρᾶγμα θέλω νὰ μοῦ δώσῃς, ἀφοῦ ἐπιμένεις.

— Τί ;

— Νά... μὴν πῆς σὲ κανένα τίποτα. .....

Ὁ χωρικὸς τόσο καλά... ἐκράτησε τὸν λόγο του, ποὺ ἔφτασε τὸ ἀποτικὸ αὐτὸ ὡς ἐμᾶς καὶ τὸ γράφουμε ἐδῶ πέρα.

* * *

Ὅταν ὁ κ. Μιχαλακόπουλος ἀποσταλεὶς ἀπὸ τὸν κ. Βενιζέλο νὰ ἐξετάσῃ τὰς ἀνάγκας τῆς Μακεδονίας ἐπήγαινε ἕνα βράδυ ἀπὸ τὴν Ξάνθη μὲ αὐτοκίνητο στὴν Καβάλλα, ἐναυάγησε ἄξαφνα μέσα στὸ χαλασμένο δρόμο καὶ τὶς λάσπες καὶ ἔμεινε ὅλη νύχτα ἐκεῖ, ἐνῶ ἔπεφτε χιονόνερο κ' ἔκανε κρῦο δυνατό.

Ὁ ἰδιαίτερος τοῦ κ. Μιχαλακοπούλου, πρὶν γίνῃ τό... ναυάγιο, παρεπονεῖτο ὅτι μερικοὶ βουλευταὶ ροχαλίζοντας στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Λεδεαγάτς, δὲν τὸν ἄφησαν τὸ πέρασμένο βράδυ νὰ κοιμηθῆ διόλου.

Ὅταν τὸ αὐτοκίνητο ἐβούλιαξε στὶς λάσπες, ὅλοι κατέβηκαν καὶ ἐπιάσχιζαν νὰ τὸ ξεκολλήσουν, μέσα στὴ βροχὴ καὶ στὸ σκοτάδι. Κ' ὅλοι ἐφώναζαν καὶ διεμαρτύροντο γιὰ τὴν κακὴ κατάστασι τῶν δρόμων. Μόνον ὁ κ. Μιχαλακόπουλος στεκόταν μέσα στὸν χαλασμὸ ἐκεῖνο τοῦ κόσμου ἡσυχος καὶ ἀμίλητος.

Ὅταν τὸν εἶδε ἔτσι ὁ κ. Σακελλαρόπουλος, τὸν πλησίασε βουτηγμένος μέσα στὶς λάσπες, καθὼς ἦταν καὶ τὸν ρώτησε :

— Ἔχετε τίποτε, κύριε πρόεδρε ; Γιατί εἶσθε ἔτσι ;

— Σκέπτομαι.

— Τί σκέπτεσθε ;

— Πότε ἤσουν πιὸ εὐχαριστημένος, ἀπόψε ἢ χτὲς τὸ βράδυ, ποὺ ροχάλιζαν οἱ βουλευταὶ στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ Λεδεαγάτς !...

* * *

Ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς στόλος εἶχεν ἀποκλείσει τὰ στενὰ τῶν Δαρδανελλίων, ὁ ἱερεὺς τοῦ «Ἀβέρωφ» ἀρχιμανδρίτης κ. Δάφνος εὐχόταν κάθε Κυριακὴ στὴ λειτουργία ποὺ γινόταν στὴν ἐκκλησία τοῦ θωρηκτοῦ : «Ὑπὲρ..... ἐξόδου τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τῶν στενῶν !...»

Ὀλίγες μάλιστα ἡμέρες πρὸ τῆς ναυμαχίας, ὁ αἰδεσιμώτατος ἀρχιμανδρίτης ἔκαμε καὶ ἰδιαιτέραν δέησιν γιὰ νὰ ἐξέλθῃ ἡ ἁρμάδα !...

Ο ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΟΣ